

DEVRİMCİ

16. Sayı.

SOSYALİST DEVRİMCİ GENÇLİK LİSE YAYINIDIR.

**KAYYUMLAR SİZİN,
GELECEĞİMİZ BİZİM!**

DEVRİMCİDEN

2020 yılının felaketlere ve kaosa bir hayli yer verdiğini söylersek çoğunluk bize katılır. Neler yaşadığımızı sıralar isek bu dergiyi aşan bir yazı olur. O yüzden biraz daha farklı düşündüğümüz bir yere kafamızı çevirelim. 2020 yılı felaket getirdiği gibi bu felaketlerin içinde geleceğe umutla bakmamızı sağlayan ışığı da beraberinde getirdi. "Zamanların en iyisindeyiz ve zamanların en kötüsünde." Sözü 2020 yılında kendini kanıtladı. Uzun zamandır gericiliğe, hak gasplarına, bilimden uzak kararlara sesi kısık kalan öğrenci hareketi yemekhane zamları, intiharlar ve kayyum gündemleriyle birlikte kendini tekrardan yarattı.

"2021'de umut için ne yapmalı?" başlıklı ilk yazımız, cevabını zaten içinde barındırıyor. Umut her yer ve zamanda var, asli görev o umudu büyütüp yaymakta. Herkese iyi yıllar dileği niteliğinde olan bu yazımızı umudu büyütme görevini omuzlarına alıp her bir adımını kararlılıkla atanlara ve yeni yılda atacaklara armağan ediyoruz.

İkinci yazımızda sindirmeye, susturmaya, itaat eden robotlar haline getirilmeye çalışılan öğrencilerin hayatta kalma mücadelelerini ve bu savaşta karşı barikatın arkasında aslında kimlerin durduğunu işledik. Bu yıl yeni bir mevzii kazanan bizler, mücadelemize yeni başlıyoruz. Yazımızda olduğu gibi buradan da vurguluyoruz; yetinmeyeceğiz, bizim gelişimiz sizin sonunuzdur. Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Bizim tarihimiz sömürenlerin değil onun karşısında hayatı yaratanların tarihi olduğunun yalnızca bir ispatı olan Küba Zaferi'ni 62. Yılında andık, anlattık. Zafer dolu mücadelelere ev sahipliği yapan Güney Amerika coğrafyası kilometrelerce öteden yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Bir sonraki yazımızda Türkiye'de öğrencilerin ucuz iş gücü olarak istihdam edilmesinin en büyük kaynağını anlattık: Staj. Sağına 'sömürüsü' kelimesini eklemekten yeterince doğru kullanmadığımız bu terim, eğitime yardımcı olması ve mesleğin uygulamalı öğreniminden çıkıp iktidar tarafından bambaşka bir sömürü imkanına dönüştürülmüş halde.

Tarihte Ocak ayında gerçekleşmiş önemli olaylara yer verdiğimiz Tarihte Bu Ay sayfamızla okuyucularına veda eden Devrimci'nin Ocak sayısı, hepinize sonunda iktidar olan mücadele dolu bir yıl diler.

2021'de umut için ne yapmalı?

Şüphesiz ki 2020 yılı tüm emekçi halk için bin bir güçlüğün ve bin bir badirenin atlatıldığı zorlu bir yıldır. Türkiye'yi 2020'nin mart ayından bu yana etkisi altına alan korona virüs emek alanından eğitim olanaklarına kadar her alanın büyük bir belirleyeni oldu. Dünyanın uzun zamandır karşılaşmadığı büyüklükteki bu salgının hastalığın aslında ne kadar zengin fakir ayırt etmeyen, adres sormayan bir bulaş riski taşıdığı söylense de 2020 yılı boyunca yaşadıklarımız bize durumun pek de böyle olmadığını kanıtlar nitelikteydi. Saraylarının steril oturma odalarında oturanlar ve sokağa çıkma yasağında çalıştığı inşaat- ta yatıp kalkmak zorunda kalanlar salgından da kendi sınıfının payına düşeni almış oldu. Emekçi mahallelerinde patlama noktasına ulaşan korona nedense sırça köşklere pek uğramadı. Sırtını AKP iktidarına yaslayanlar ve karantinede uğraş bulamayıp canı sıkılan bizlerin aksine aylık kar artışını hesaplamak- la meşgul olanlar ise salgından karlı çıkanlar oldu. Boğaz kenarında spor yaparken fotoğ-

rafını paylaşan ve sokağa çıkamayan halktan tepki aldıktan sonra o sahil şeridinin evi olduğunu söyleyen Sabancı'nın şirketleri pandemi dinlemeden karını arttırmaya devam etti, korunaklı saraylarında oturanlar Borsa İstanbul'un bir kısmını Katar'a peşkeş çekti, vakaların maksimumda seyrettiği dönemde şirketi yeni bir otel satın alan turizm bakanı servetini büyötmeye devam etti.

Her alanda sınıf çatışmasının hâkim olduğunu söyleyen bizler, kriz kazananının da pandemi demeden emekçileri ölüme mahkûm eden patronlar olduğunu açık açık söylemiş olalım.

AKP iktidarının 18 yılda Türkiye'de hâkim kılmak için varını yoğunu ortaya koyduğu neoliberal politikalar, tüm dünyada ve Türkiye'de var ettiği sağlık sistemi ile milyonlarca insanın hastalanmasına ve hayatını kaybetmesine neden oldu.

Pandeminin başında bir maskeyi dağıtamayan, halktan IBAN yoluyla bağış isteyen, sokağa çıkma yasaklarını 2 saat önce duyurup paniğe ve izdihama, sosyal mesafe kurallarının hiçe sayılmasına sebep olan iktidarımız bunları hasıraltı edip bizlere süreci ne kadar iyi yönettiklerini anlattılar.

Salgının bir diğer kaybedeni ise şüphesiz biz öğrenciler oldu. Süreç içerisinde ne yapacağımızı bilmeyen ve hiçbir online eğitim hazırlığı olmayan MEB, sürecin başında üniversite sınavlarının erteleneceğini, EBA TV üzerinden canlı yayınlar yapılacağını duyurmuş, bu olağanüstü süreçte öğrencilerin yanında olduğunu ilan etmişti. Fakat işler pek de planlandığı gibi olmadı. Ertelenen üniversite sınavı, sınava 2 ay kadar bir zaman kala 1 ay öne çekildi ve milyonlarca öğrenci pandeminin 1. dalgasında daha neler olup bittiğini anlayamadan, korku ve kaygı içerisinde sınıflara doluşturulup gerekli önlemler alınmaksızın sınava sokuldu. Hem de ne için? Yaz sezonunda turizmin karını düşürmemek için. Bizlere televizyon başından “Bu ülkede gençlerin her zaman fedakârlık yapması gerekti sizin ki de bu sınavla oldu.” diyen iktidar yandaşları

canımızı hiçe sayıp turizmin karının önüne geçmemek için alınan kararı doğruladı. Online eğitim-öğretim dönemi ise neredeyse öğrenci haklarını ne kadar ihlal edebiliriz yarışına döndü; sınavlarda kamera açılmasını, arkaya ayna koyulmasını talep eden üniversiteler, EBA TV’nin yetersiz altyapısı sebebiyle sürekli çökmesi ve eğitimde fırsat eşitliğinin hiçbir zaman var olmadığını gözler önüne seren yetersiz teknolojik imkanları yüzünden eğitimden mahrum kalan yüzbinlerce öğrenci

şüphesiz ki bunun en önemli göstergelerinden yalnızca birkaçı. Öğrenciler tarlada çalışırken, yani çocuk işçilik söz konusuken onları ziyaret eden, EBATV çöktüğünde “Bu gayet güzel bir şey, demek ki talep var.” diyen özel okullar zinciri sahibi başkan Ziya Selçuk geçtiğimiz gün-

lerde lise sınavları için yine öğrenci-

leri okula çağırdı. Akla mantığa sığmayan yüz yüze sınav çağrısı neyse ki öğrencilerin büyük tepkisi sonucu ertelendi. Lise öğrencilerine online sınav yapamayan, ödevlendirerek not vermeyi beceremeyen MEB eğitimde revizyondan ve çağ atlamaktan bahsetmeyi, maval okumayı acilen bırakmalıdır.

Lise öğrencilerine online sınav yapamayan, ödevlendirerek not vermeyi beceremeyen MEB eğitimde revizyondan ve çağ atlamaktan bahsetmeyi, maval okumayı acilen bırakmalıdır.

Kardeşi ile evdeki telefonu ortaklaşa kullanıp derslere sırayla giren, çalıştığı kafe-restoran kapatıldığı için öğrenci evinin kirasını ödeyeme binlerce öğrenci MEB'in ve iktidarın hiçbir desteği olmadan eğitim görmeye çalışmaktadır. Pandeminin öğrencilere getirdiği işçileşmedir, fırsat eşitsizliğinin ay-yuka çıkmasıdır. Yeni yıla girer girmez büyük bir coşku ve heyecanla başlayan Boğaziçi direnişi de AKP'nin biz öğrencilere biçtiği kefenin üzerimize oturmadiğının kanıtıdır. İyi bir gelecek, mükemmel bir kariyer diyerek bizlere sundukları Boğaziçi Üniversitesi onlarca soru çözmemize ve emek vermimize karşılık artık bizlere ne iyi gelecek ne de mükemmel kariyer sunmaktadır. Sadece kendinden olana yer açan, muhalif tek bir sesi bile devlet kurumlarında, kamusal alanda yaşatmayan AKP Boğaziçi üniversitesine de kayyum rektör Melih Bulu'yu atamıştır. Melih Bulu intihal yapan ve yazılarında sayfalarca kopyala yapıştır metin bulunan, akademik olarak yetersiz, Metallica dinlediğini iddia edip öğrencilere "Sizdenim." demeye çalışan fakat geldiği ilk gün üniversite kapısına kelepçe vurduran ve polis ordusunu öğrencilerin üzerine salan yandaş bir memurdur. Türkiye'de ki ve üniversitelerde ki demokratik yapıyı ortadan kaldırmak, tarumar etmek için gerek belediyelerden, rektörlük seçimlerine kayyum atayarak müdahale eden AKP cevabını en sert şekilde almıştır.

Boğaziçi üniversitesinde başlayan ve diğer tüm üniversiteleri etkisi altına alan eylemlilikler elbette ki sadece kayyum Rektör Melih Bulu'ya karşı değildir. Üniversitelerimizi, yaşam alanlarımızı ele geçirmeye çalışan ve yıllardır dindar ve kindar bir nesil hülyasını sayıklayan AKP hala kendi istediği gibi biat eden bir nesli yaratamamıştır. Boğaziçi'nde kayyum rektör istemiyorum diyen ve dayanışma ile bu sesi büyüten tüm öğrencilerin terörist-dış mihrak ilan edilmesi, evlerinin kapıları kırılarak şafak operasyonlarıyla göz altına alınması ise bu mücadelenin büyü-yebileceği korkusunun en net işaretleridir. Bizler örgütlenmeye, mücadele etmeye devam ediyoruz çünkü kayyum sadece Boğaziçi Üniversitesi'nin sorunu değildir, kayyum sadece üniversitelerin sorunu değildir ve tek sorun kayyum da değildir! Hayatın her alanında özgürlük, adalet, demokrasi gibi kazanımlarımız elimizden alınırken ve yerlerine yoksulluk, geleceksizlik, kaygı konurken bize biçilen kefeni kabul etmiyoruz. Boğaziçi'nde mücadeleyle başladığımız bu yıl kazanımlarla dolu bir yıl olacak, tek bir adım geri atmayacağız.

Türkiye'yi her geçen gün yoksulluğa, geleceksizliğe ve karanlığa sürükleyen iktidar yukarıda öğrenciler ve emekçiler için kısaca pandeminin nasıl geçtiğini anlatmaya çalıştığımız tablodan da görülebileceği üzere

yoksulluğun, yoksunlaşmanın, hak gaspının diğer yıllara nazaran çok daha sert yaşandığı bir dönemi örmüştür. Sosyal medya kısıtlamalarının gündeme getirilmesinden, kadınların savaşın ortasında kalan son kaleymişçesine savundukları İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmeyi konu edilmesinden, torba yasalarla gündeme gelen kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasından ve onlarca örnekten de anlaşılabileceği gibi AKP artık ikna edemediği, yerli ve milli mevziisine çekemediği gençlerin, kadınların, emekçilerin üzerine daha sert, daha baskıcı politikalarla gelmektedir. Fakat bu baskının, bu yönetememe krizinin sebebi AKP'nin kaybetmesidir!

Karşısında bulduğu en ufak işçi direnişinden, en ufak dayanışma pratiğinden, örgütlenmesinden, iktidarına atılan en ufak taştan korkmaya başlayan baskı ve yıldırma politikalarıyla biz devrimcileri sindirmeye çalışan AKP artık geri adım atmaya başlamıştır. Geçtiğimiz aylarda pandemi-yi yönetemediğini itiraf ederek istifa eden Süleyman soylu, dolar kurunun 8,5 olduğu dönem "Ben dolarla maaş almıyorum." diyen ardından istifa eden Berat Albayrak ve AKP kadrolarından gelen istifalar AKP ka-

lesinin içinde ki çatlakların da artık sıvanamadığını belli etmiş kalenin içeriden de çöktüğünü resmiyete dökmüştür.

Bizleri bekleyen yeni yılda biliyoruz ki AKP iktidarının yarattığı tahribat ve zarar ziyan değişen yeni yıl rakamlarıyla silinmeyecek. Saray rejiminin gerilemesi, AKP iktidarının düşmesi bizim örgütleyeceğimiz sıra arkadaşlarımızdan, işçi grevlerinden, dayanışma ağlarından geçmektedir. AKP'nin kaderi artık bizim ellerimdedir, bizim büyüteceğimiz umut onların sonu olacaktır. Hayatımızın her alanında karşımıza çıkan, gençliğimizin en güzel yıllarında bizi yükselen dolar kurunu takip etmek zorunda bırakan, dünya çapındaki bir salgın hastalıkta vaka sayılarını binlerce kişi eksik söyleyerek hepimizi kandıran, emeğimize ve emekliliğimize göz dikerek kıdem tazminatını kaldırmaya çalışanlar ancak ve ancak bizim karşılına geçip bunun böyle gitmeyeceğini söylememizle geri adım atacaklardır ve atıyorlardır. Mücadele etmek artık bizler için tercih edilemez bir zorunluluk haline gelmiştir. Üniversitelerimize fuhuş yuvası diyenler, kadın cinayetlerini aklayanlar bizim karanlığı yırtan mücadelelerimizle silinecekler.

Her aralık ayında olduğu gibi bu aralık ayında da tartışılan yeni yıl bütçesi artık AKP iktidarının siyaseten konsolide edemediği Türkiye’de patronlara “Hala sizin cebinizi doldurabiliyorum.” deme şeklidir. Halka biçilen bütçe açıktır ki önümüzdeki dönem geçinememenin, asgari yaşam sürememenin ve son 11 yılın en düşük bütçesidir. Biz sosyalistler bu bütçeyle birlikte yeni yılda alanlarda, meydanlarda geçinemediğini söyleyen insanların örgütleneceği, sınıf siyasetinde mevzi kazanabileceği tek odağız. AKP geri adım atmaya başlamış, kalesinde ki çatlakları sıvayamamışken bizler söylediğimiz her sözün, attığımız her taşın artık daha büyük bir etki uyandıracağını biliyoruz.

AKP’nin “Hepimiz aynı gemideyiz.” diyerek geminin güvertesindekilere sefa sürdürüp, halka kötü kamaraları reva gördüğü iktidarının düşmesi artık görünmeyen bir ufukta değil, aksine bu düşüş çok yakınımızda bir limanda demir atmıştır. Umut biz kadınlarda, umut biz öğrencilerde, umut biz emekçilerde, umut direnen, yarını yaratanlarda. Okul sıralarında, sokakta, meydanlarda ve hayatın her alanında 2021 yılında mücadeleyi büyütme, bir kez daha sarsmaya ama bu defa yıkmaya geliyoruz.

Hastalık Onlar, Tedavi Biziz!

Gençlik bu zamana kadar hem dünyada hem de Türkiye’de siyasi dinamiklerden biri olarak varlığını korumuştur. Çünkü genç kuşak, dinamiktir, talep eden, dayatılanı kabul etmeyendir; cesaretle yürüyen ve mücadele edendir. Dünyada ve Türkiye’de birçok farklı zaman dilimlerinde ve kitlesel hareketlerde en ön sıralarda cesaret ile dimdik durmakla kalmamış, bir adım dahi geri atmamıştır.

Öğrencilerin şu an ki durumunu incelersek, bugün Türkiye’de genç kuşak olarak adlandırılan topluluk gelecek kaygısı başta olmak üzere birçok kaygının, özgürlüklerinin kısıtlanmasının, ekonomik problemlerinin tam ortasında kendi varlığını sürdürerek mevziisini korumaya çalışmaktadır. Bugün Türkiye’deki gençler neredeyse her sene değişen sınav sistemine uyum sağlamaya çalışmakta -elbette ki buraya dair aksaklıklar yaşamakta- gereken bilimsel ve ücretsiz eğitime erişememekte; ekonomik sıkıntıların arasında çok küçük yaşlardan itibaren çalışmaya başlamakta, eğitimin içinde olacakları zamanlarda özellikle ağır iş kollarında çalışmakta; ifade ve düşünce özgürlüklerinin kısıtlanmasıyla da karşı karşıya kalmaktadırlar. Bu başlıklara vereceğimiz örnekler ne yazık ki sonsuza kadar sıralanabilir. Bahsettiğimiz problemler elbette ki sadece birkaç münferit olayın buraya yazılması değildir. Tarif edilen başlıklar, gençlerin çokça uzun bir

süredir baş etmeye çalıştığı, boyun eğmediği, çıkmazlarından mücadele ile kurtulmaya çalıştığı noktalardır.

Gençlerin gelecek kaygısı üzerine, bu yıl salgın de eklenince durumun kötülüğü, derinleşmiştir. Eğitime ulaşmaya çalışırken eşitsizlik engeline takılmak, karda kışta internet çeken yer bulmaya çalışan, tableti telefonu olmadığı için canlı derslere katılım sağlayamayan arkadaşlarımız gün be gün çoğalan örneklerdir. Tüm bunların karşısında gençlik cevabını elbette ki üretmiştir. Niteliksiz eğitime ve COVID-19’a rağmen Milli Eğitim Bakanlığı’nın sınav yapma ısrarına öğrenciler imza kampanyaları düzenleyerek, bildiriler yayınlamaya karşılık vermiş ve bakanlığa geri adım attırmayı başarmıştır. Fakat tüm bunlar çok değerli kazanımlar olmakla birlikte nihai bir çözüm değildir.

Tekrardan eğitim sistemi başlığıyla ilgili olarak, imam hatiplerin yaygınlaştırılmasının, müfredatta yer alacak konuların içeriğinin, öncelikle hükümetin ideolojisinin süzgecinden geçirilmesinin, dogmatik, şoven ve bilim dışı öğelere ders kitaplarında yer verilmesinin, tüm bunların eğitim verildiği iddiası ile öğrencilere ezberletilmesinin tek sebebinin, hükümetin “fikri iktidarı” için olduğunu, eğitimde reform diyerek yaptıklarını iddia ettikleri her değişimin ise bu icraatlarının farklı şekillerde

durmadan önümüze tekrar gelmesinden başka bir şey olmadığı da görülmüştür.

Yukarıda kabaca tablosunu çizdiğimiz vahim durum sadece liseli gençliğe özgü durumlar değildir. Lise gençliği içinde bulunduğu eğitim sisteminin çürük temelini oluşturan sorunlarla boğuşurken kendilerini üniversite yıllarında ve sonraki süreçlerinde de neyin beklediğinin gayet farkındalardır. Üniversitedeki KYK ücretleri, yemekhane sorunları, yine en öne çıkan başlıklardan biri olan yoksulluk, niteliksiz eğitim vb. birçok sorun adeta gençliğin önüne aşılması gereken duvarlar olarak dizilmiştir. İçi boşaltılmış üniversitelerimizin, giderek daha da iktidarın eline geçirilmeye çalışılmasını, geçtiğimiz günlerde tekrar ortaya çıkan 'kayyum rektör' gündemi ile daha da iyi anlıyoruz.

Boğaziçi Üniversitesi gibi prestijli ve köklü bir üniversite, elbette iktidarın gözünden kaçmamış, diğer köklü üniversitelerimize yapıldığı gibi Boğaziçi Üniversitesi'ne de yapılmak istenmiştir. Ülkenin her bir yanındaki öğrenciler buna karşı çıkarak bir araya gelmiş, çeşitli eylemler düzenlenmiştir. Hala devam eden bu süreçte öğrencilere polisler vahşice müdahalede bulunmuş, bazı arkadaşlarımızı oldukça ağır yaralamış, 40 kişiyi ise gözaltına alıp, çıplak arama ve tecavüz tehditleriyle psikolojik şiddet ve tacize maruz bırakmıştır. Okulun kapılarına demir kelepçe vurulmuş, atanmış Rektör Melih Bulu'yu reddeden öğrencilere terörist denmiştir. Hala devam etmekte olan bu sürecin en başından beri akıllarımızda olan düşünceleri yazımızda da belirtiyoruz. "Üniversiteyi savunmak suç değildir, nitelikli eğitim talep etmek suç değildir, burada bir suçlu aranacaksa suçlu iktidar, iktidarın çürümüş düzeni ve katil polisleridir."

Biz liselilerin okul gezileriyle gidip fotoğrafını dahi gördüğünde imrenerek baktığı, kazanıp 'kurtulacağını' düşündüğü Boğaziçi Üniversitesi son gelişmeleriyle bu hissiyatımızın yanlışlığını kanıtlamıştır. 'Kurtuluş' korunaklı yerlere kaçarak değil ülkemiz ve geleceğimiz için mücadele ederek ulaşılır.

İktidar tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de üstüne gençlikten, tüm bu sorunlar arasında mücadele ederken, şikayet etmelerini, hatta itaat etmelerini beklemektedir. Fakat tüm bu yaptırımlara, düzenlemelere, kendilerine dayatılanlara boyun eğmeyeceklerdir. Başlıklar değişmek ve üzerlerine yenileri eklenmekle beraber, bugünün liselileri yarının üniversitelileri ve geleceğin farklı meslek gruplarında yaşamalarını devam ettirecekleri emekçileri, bu karanlık tablonun içinde kendilerine bir yol açmak ve o yolda yürümek niyetindedirler.

Yukarıda çizdiğimiz tabloyla birlikte, biz gençler artık geleceğimiz için endişelenmek istemiyoruz. Sesimizi duyurmayla çalıştığımızda karışımızda hadsiz söylemler bulmak değil, bir şeyleri değiştirmek istiyoruz. Bu çürümüş düzenin ayakta kalmayacağını bilerek, daha da mücadelemize sarılıyoruz. Herkes için eşit eğitim fırsatı, herkese refah içinde bir hayat, güvenceli bir iş, bağımsız yargı ve hayatlarımızın kuşatılmadığı özgürlük istiyoruz. Değiştirebilmek için de cesaret etmekten ve mücadeleye katılmaktan başka şansımız olmadığını iyi biliyoruz.

Bizler bugünün lise öğrencileri, yarının üniversitelileri ve geleceğin emekçileri olarak diyoruz ki; kurtuluşumuz ne onların hadsiz bir biçimde söylemlerinde, ne bize dayatılan sistemde ne de bizlere "bahşedilecek" olanlarda. Kurtuluş, biz gençlerin tarihler boyunca birbirinden devralarak geleneğini sürdürdüğü mücadele, var olma kavgasında ve elbette ki bizlerin ellerinde!

"Üniversiteyi savunmak suç değildir, nitelikli eğitim talep etmek suç değildir, burada bir suçlu aranacaksa suçlu iktidar, iktidarın çürümüş düzeni ve katil polisleridir."

62.YILINDA KÜBA ZAFERİ

1 Ocak 1959 günü Küba halkı, yeni yıla zorlu devrimci mücadelesinin zaferiyle girdi. Fidel Castro öncülüğünde devrimciler zafere ulaşmış, ABD destekli diktatör Batista ülkeden kaçmıştı.

1899'da İspanyol sömürsünden ABD işgali ile kurulan Küba, geçen sürede sürekli ABD'nin müdahalelerine maruz kaldı. Son olarak 1933'te yine ABD desteğiyle hükümete darbe yapıldı ve başa General Fulgencio Batista geçti. Diktatör Batista döneminde ülkede artan işsizlik ve yoksulluk dışa bağımlılığı çok yüksek seviyeye getirdi. Bu durum muhalefette seslerin yükselmesine yol açtı. Sesi en gür çıkanlar ise Fidel Castro ve yoldaşlarıydı. Ülke yönetiminin ABD emperyalizmini kabul etmesi, Batista'nın hukuksuz eylemleri ve halkın çektiği zorluklar Fidel ve yoldaşları için kabul edilemezdi.

26 Temmuz 1953'te Fidel Castro liderliğindeki devrimciler Moncada Kışlası'nda rejim askerlerine karşı bir mücadele verdi. Fidel birçok yoldaşını o saldırıda kaybetti. Fidel, kardeşi Raul ve birkaç devrimci hayatta kalmayı başarsa da kısa sürede yakalandılar. Dava sonucunda hapis cezasına çarptırıldılar. Yargı sürecinde Fidel Castro'nun "Tarih beni aklayacaktır." sözü akıllarda yer etmiştir. 1955'te artan

baskılar sonucu Batista, politik mahkûmları serbest bıraktı ve ülkeden sürgün etti. Fidel ve Raul Meksika'ya sürgün edildiler. Meksika'da sürgünde olan diğer Kübalılarla tanışıp yeniden örgütlendiler. Fidel, ileride cephe yoldaşı olacak Arjantinli Doktor Ernesto Che Guevara ile de Meksika'da tanıştı. Yeniden örgütlenme sürecinde İspanya İç Savaşı'nda devrimcilerin askeri lideri olan Alberto Bayo tarafından eğitildiler. Bu süreçte ABD Küba'da komünist ve devrimci fikirlerin halk arasında arttığının farkındaydı. Bunu önlemek ve muhalif eylemleri tam anlamıyla yok etmek için Küba'da bir büro kurdu.

25 Kasım 1956 günü Fidel Castro ve yoldaşları Granma yatı ile Meksika'dan Küba'ya doğru yola çıktılar. Amaç Küba'da kalan devrimcilerin yakacağı kıvılcıma harlamaktı. Fakat planlanan zamandan daha geç olan 2 Aralık günü Küba'ya vardılar. Karaya basar basmaz saldırıya uğradılar. Birçok devrimci bu saldırıda öldürüldü ya da tutuklandı. Geriye kalanlar kendi imkanlarıyla Sierra Maestra Dağları'na doğru ilerlediler. İçlerinde Fidel, Raul ve Che'nin de olduğu 12 kişi köylülerin yardımı sayesinde birbirlerini buldu. Köylülerin onlara sempati duyması ve yardım etmesi, kamçılayıcı bir güç olmuştu.

Fidel önderliğindeki bu grup, Sierra Maestra Dağları'nda mücadelesine 26 Temmuz Hareketi adıyla başladı.

Dağlarda mücadelesini sürdüren devrimciler, şehirlerde de yalnız değildiler. 13 Mart 1957'de devrimci öğrencilerden oluşan bir grup, Batista'nın başkanlık sarayına saldırı gerçekleştirdi. Saldırıda çok sayıda can kaybı yaşandı. Bu olay sonrası Küba halkı eylemlerini arttırdı, genel grevler çoğaldı ve bastırılması zor bir hale büründü. Bunun sonucunda Diktatör Batista, 1 Ağustos 1957'de ifade özgürlüğü ve örgütlenme gibi anayasal hakları geçersiz kıldı. Sierra Maestra Dağları'ndaki devrimciler ise Batista'nın garnizonlarına yaptıkları baskınlarla düşmanını yıpratıyordu. Buna karşılık Batista şehirlerde izlediği sert politikalarla halkı yıpratıyordu. Ama dağlarda üstün olan taraf, sayıca ABD tarafından eğitilen rejim askerlerine göre çok daha az olmalarına rağmen devrimcilerdi. Bunun en büyük sebebi Batista'nın ordusunun savaşmak istememesiydi. Aksine Fidel ve yoldaşları ne için savaştıklarının farkındaydı, devrimci iradeleri onlara güç veriyordu.

Günler geçtikçe Küba halkı Fidel ve yoldaşlarının devrim fikrini benimsemeye başlamıştı. Halk kitleleri artık devrimcilerin yanında saf tutuyordu. ABD bu durumun önüne geçebilmek için Batista'yı görevinden alıp yerine yeni bir kukla getirmek istedi. Bu amaçla bir silah ambargosu başlatıldı ve Batista'dan ülkeden kaçması istendi. Bu durum gerillaların ilerleyişini daha da kolaylaştırdı. Lakin Batista hükümetten çekilmedi ve yapılacak seçimleri de erteletti. Batista son bir atak için kalabalık ama yarısından fazlası eğitimsiz bir ordu topladı ve Verano Operasyonu'nu başlattı. Fakat Fidel ve yoldaşlarına karşı büyük bir etki gösteremediler. Örneğin 11 Temmuz 1958'de başlayan ve 10 gün

süren La Plata Muharebesi'nde devrimciler 240 rejim askerini esir aldı ve sadece 3 kişi kaybetti. La Plata Muharebesi'nden 8 gün sonra ise devrimciler rejim komutanı General Cantillo'nun tuzağına düşürüldü ve yakla-

şık 70 devrimci kaybedildi. Bunun üzerine Fidel Castro geçici ateşkes talebinde bulundu ve General Cantillo da kabul etti. Bu süreçte Fidel ve yoldaşları dağlara çekilerek operasyondan kurtulmayı başardı. Batista bir hezimet daha yaşamıştı.

Tarihler 21 Ağustos 1958'i gösterdiğinde artık saldırı vakti devrimcilerdeydi. Birçok cephede ilerlemelerini sürdürdüler. Batista'nın ertelettiği seçim 3 Kasım'da yapılacaktı. Seçim günü 26 Temmuz Hareketi kontrolünde olan hiçbir bölge seçime katılmadı. Sonuçların sayımında da büyük şaibeli olaylar yaşandı ve Batista'nın aday gösterdiği Andres Rivero Agüero'nun seçimi kazandığı açıklandı. Fakat kimse bu sonucu tanımadı. Seçimlerin yarattığı ortam gerillalarla halkın arasındaki bütün duvarları kaldırmıştı. Artık topyekün devrimci bir ilerleyiş vardı.

31 Aralık 1958 günü Che Guevara'nın da öncüsü olduğu gerilla güçleri, başkent Havana'dan önceki son durak Santa Clara'yı ele geçirdi. Batista bunu duyduktan sonra 1 Ocak 1959 günü Dominik Cumhuriyeti'ne kaçtı. Fidel Batista'nın kaçtığını öğrenince Santiago de Cuba'da bulunan rejim askerlerine teslim olmaları çağrısında bulundu. 2 Ocak günü rejim askerleri teslim oldu ve devrimciler şehrin kontrolünü sağladı. Sonraki gün Che Guevara öncülüğünde devrimciler hiçbir güçle karşılaşmadan başkent Havana'ya girdiler. Yeni hükümetin de ilan edildiği 8 Ocak günü Fidel Castro Havana'ya ayak bastı.

62. yılında Fidel ve yoldaşlarının zaferi hala önemini korumaktadır. Çünkü ABD'nin hemen dibinde emperyalizme karşı zafer kazanılmıştır. Bu yönüyle bütün dünya devrimcilerine azim vermiştir. Zafer başta Küba halkı olmak üzere bütün dünya devrimcilerinin zaferidir. Zafer inananlarındır.

Hasta la victoria siempre!

İŞİN ASLI: STAJ

Staj, bir meslek veya sanat dalı ile ilgili alınan uygulamalı eğitim ile ilgili olarak öğrencilerin deneyim sahibi olabilmeleri için yürütülen kısa dönemli çalışma sürecine denir ve okulda öğrenilen teorik bilgileri pratiğe dökmeleri amacıyla öğrenciler için büyük önem taşıyor.

Fakat öğrencilerin mağduriyetleri bitmek bilmiyor!

Staj yapan öğrenciler ucuz iş gücü olarak görülürken sosyal haklardan da yararlanamıyorlar. Uygulama deneyimlerinin düşük olması veya hiç olmaması, iş kazası ve iş hastalığı primlerinin kesilmesi, kısa dönemli istihdam edildikleri için iş kanunundan yararlanamamaları gibi sorunları başlıca bu şekilde sıralayabiliriz. Staj, öğrenciler için bir deneyim alanı olmayken ve çalıştıkları işletmelerin teorik bilgileri pratiğe dökmelerine yardımcı olmaları gerekirken tek öğretilen şey “Çay demlemek ve temizlik yapmak” oluyor. Öğrenciler ucuz işgücü olarak görülmemeli ve verdikleri emeğin karşılığı

tecrübesizlik olmamalıdır. Staj, bir deneyim halinden çıkıp emek sömürsü haline getirilmemelidir.

Stajyer Öğrenciler Sömürülüyor!

Stajyer öğrencilere asgari ücretin %30'u ödenmekte, bu tutarın 3/2'si devlet 3/1'i işletme tarafından ödeniyor. İşletmeler bu durumu maliyet avantajı olarak görüp ücret ödüyorlar. Yani bir işçiye ihtiyacı varsa herhangi birini işe almak yerine stajyer öğrenciyi işe alıyor ve kurnazca bir yoldan stajyer öğrenciyi sömürmüş oluyor. Ücretleri ya hiç ödemeyen ya da geç ödeyen işletme sahipleri bunun yanı sıra öğrencilerden yasal çalışma saatleri dışında da çalışmalarını istiyor, bu duruma itiraz eden öğrencileri notunun düşük verilmesi gibi ucuz ve kabul edilemez tehditlerle karşı karşıya bırakıyorlar.

Tüm bu sorunlar yetmezmiş gibi öğrenciler staj süreçlerinde yalnız bırakılıyor. Staj yapacakları işletmeleri bulmakta zorlanıyorlar. Bu mağduriyetin giderilmesi için eği-

timciler bu süreçte dahil olmalı ve öğrencilerin takibini yapmalıdır.

Stajyer öğrencilerin emekleri sömürülüyor, öğrenciler köleleştiriliyor, yararlanması gereken haklarından yararlanamayıp eğitimcileri tarafından destek alamıyorlar.

“Öğrenciler staj sürecinde sahada yalnız bırakılmamalıdır.”

Öğrenciler hakları olanı neden alamıyor? Öğrenciler neden mağdur ediliyor? Pandemi sürecini yönetenler stajyer öğrencilerin de yaşlıları gibi evlerinde kalmalarını neden sağlayamıyorlar?

Pandemi sürecinin beraberinde getirdiği kısıtlamalar söz konusu emek sömürsü ve ucuz iş gücü olunca stajyer öğrenciler bu kısıtlamaların kapsamı dışında tutuluyorlar. Yaşlıları evlerinde kalırken stajyer öğrencilerin çalıştırılması ve virüsün kucağına atılması kabul edilemez.

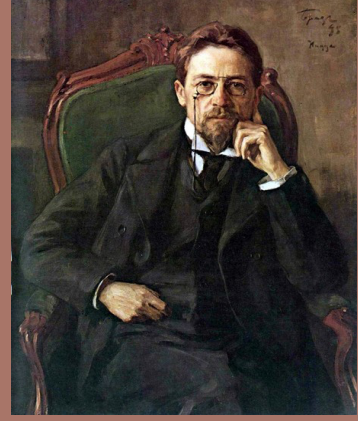
“Stajyer öğrencilerin emeklerinin sömürülmesi kabul dahi edilemez.”

1 Ocak 1959 Küba'da Batista diktatörlüğü yeni-
lip zafer ilan edildi. Tarihe
Küba Zaferi olarak geçti.

2 Ocak 1959 SSCB
Luna-1 adlı uzay
aracını fırlattı.

29 Ocak 1860,
Rus yazar Anton
Çehov doğdu.

28 Ocak 1935, İzlanda kürta-
jı yasallaştıran ilk ülke oldu.

23 Ocak 1849, Elizabeth
Blacwell tıp diploması
alan ilk kadın oldu.

21 Ocak 1924, Sovyetler
Birliği'nin kurucusu Vla-
dimir İlyiç Lenin Mosko-
va'da hayatını kaybetti

4 Ocak 1991, grevdeki 70 bin
maden işçisi Zonguldak'tan
Ankara'ya yürüyüşe geçti.

5 Ocak 1932, İtalyan dilbilimci
ve yazar Umberto Eco doğdu.

6 Ocak 1983, Yılmaz Gü-
ney ve Cem Karaca Ba-
kanlar Kurulu kararıyla
vatandaşlıktan çıkarıldı.

Milyonlarca gencin
geleceęi
iki dudağın arasında
olamaz.

TİP'e katıl, geleceğine
sahip çık!

 DEVRİMCİ

**SOSYALİST
DEVRİMCİ
GENÇLİK**